

store Arbejde, som i vore Dage maa anvendes for at erhverve sig den rent tekniske Dygtighed, der kræves i stedse større Udstrækning, at dette Haandens Arbejde tildels kun kan ske paa Bekostning af Hjernens; utænkeligt er det jo ikke. Men forøvrigt, med hvad Ret forlanger vi af en Kunstner, at han skal være spekulativ? Hvis et Menneske er spekulativt anlagt, vil det som Regel følge andre Livsveje. Naar man ret skal se til, er det heller ikke Kunstnerne selv, men de spekulative Hoveder, Skribenterne, Kritikerne, der har fundet paa at stille denne Fordring til Kunstneren. Ja, i denne Sammenhæng kunde man fristes til at spørge, om ikke overhovedet „Fortælling“ i Kunsten er fremkommet som noget Kunsten uvedkommende, kun som et Slags Kompromis mellem Ordets Riddere og Farvens. Er det ikke karakteristisk, at vi paa vore Udstillinger altid finder Publikum foran de Billeder, hvori der fortælles, fordi nu engang Udviklingen i vor Verden har været saadan, at det Indhold, der kan fortolkes i sammenhængende Rækker af Ord, er det, Menneskene lettets opfatter. Borttages derimod „Fortællingen“ og overlades det til Iagttageren selv at løse Farvegaaden, forvirres han og føler sig ilde stedt, ligesom Barnet, der unddrages Lærerens „Pegefinger“ og hjælpeløst skal til at finde Vej i Bogstavernes tilsyneladende Kaos. Og dette gælder ikke blot for det almindelige Publikum; der vil, at Kunsten skal underholde og adsprede, men ikke anstrenge dem; selv Intelligensens „Spidser“ kommer med Krav til Kunsten, som i og for sig maa forekomme „Farve-Studenterne“ helt mærkelige. Som Regel arbejder en Maler ikke efter ordnede og sammenhængende Tankerækker; vi derimod, Ikke-Kunstnerne. Betragterne af hans Værk, som se, hildede i vor bevidste Tænkningens Fordom, vi forbavses over, at han, Kunstneren, i en Verden, saaledes som den forekommer os, en Verden saa alvorlig, saa sørgelig, saa fuld af Problemer, af Elendighed, af Gaader, af Modsætninger, at han, som synes os at maatte have den samme Verden for Øje, kan have Sans for saa usle Smaating, saa ligefremme Narrerier, som at en bøjer sin Arm for at rede sit Haar, at en Ko vifter med Hålen, at Solen skinner paa noget Havegrus, at en ung Dame har en Tallerken i Haanden, eller en hvid Dør befinder sig Side om Side med en hvid Væg. Vi erkender, at han har set alt dette godt og fremstillet det dygtigt; men vi sukker: hvor er det interessante, det dybe, det mysteriøse? Kunstnerens Øje vil kunne svare os, at for ham er det der altsammen, baade det interessante, det dybe og det mysteriøse, det er for ham gemt i Lysets syvfoldige Hemmelighed, i Solskinnet danser Alferne